

Den vilda jakten på ädelgräsen hade fört mig ända hit!

Rolf Lundqvist, Enviken

Den vilda jakten på ädelgräsen hade fört mig ända hit, hit till sjön Amundens ömsom steniga, ömsom sandiga stränder, sjön vars rika fiske orsakat en av Dalarnas äldsta urkunder: köpsedeln, där några Alphatabönder säljer fiskerätten i sjön till bönderna i Glistierna by år 1320 (Kröningsvärd), sjön som var så fullständigt kringvärd av de mest virkesrika urskogar som tänkas kunde, då Bergslagets förste jägmästare CA Smitt undersökte området på 1850-talet.

Alltnog, jag stoppade kritpipan full med kristidstobak, ingenting går upp mot en stopp kristidstobak, när lägena milt ut sagt är för jävliga! Såg mig omkring – inte en braskande löpsedel så långt nu min ledsyn nådde, men väl ett stenigt moras till vänster, ett hallonsnår till höger – alas, jag var på rätt väg, här fullkomligt osade det ädelgräs! Jag stupade omkull och sov rofyllt fyra timmar innan jag väcktes av den mest fruktansvärda åska, blix och dunder. Jag måste ha råkat lägga mig mitt i ett veritabelt åskhål.

Dyblöt reser jag mig upp och kliver åstad, milt svärjande. För varje nytt steg blir terrängen alltmer krävande. Allsköns kaviteter växlade här med de grymmaste urbergsstoder, däremellan små slingrade bäckar, mossar, dy och allsköns träck. Jag stannar till inför en skylt: – källa – ock får en stunds förfriskning av ett tjänligt vatten, smakade milt, ock hittar på den medförda kartan ett Ortsnamn: ”Ribäcken”, ett gott omen. Här måste finnar huserat, svedjat råg, byggt sina trösklador ock musicerat väldeliga. I farten nappar jag till mig några grant röda bär från en tibastbuske, smakar milt, ock min huvudvärk den släpper något.

Amundens västligaste vik bildar snart ett formligt hak, en inskränkning i urberget, hopsnört och urkavat av inlandsisarnas mångfald, avstjälpta grovstenar ligga här huller om buller under Radabergets brant, som måste funktionerat som ett veritabelt stopp ock belägg! Däri blandades sannolikt med tidens gång också in bitar av näringsrikare petrifikater, vilka ställvis runt sjösystemet format små avvikande floralokaler med en mustig ock spänstigare artsammansättning än eljest; Svamyran med sin näpna fågelstarr, Gångborsmyrornas och Lekemyrans axag,

alla peka onekligen på detta. Dessutom några lindträd, sparda av det modernaste av skogsbruk i en ytterst smal bård runt en lok på hygget närmast sjön – förvånande ock samtidigt också milt angenämt. Jag påskyndar mina steg, följer en viltstig, som kantas av gult lysande mogna hjortron längs en myr och tjärnkant och frekvensen brakved, bladvass ökar hela tiden.

Jag står så plötsligt inför denna den västligaste vikens allra innersta hak, en formlig skreva under branta sluttningen, där källvattnet porlade milt under kullfallna granar – som sig bör – vid själva lunden. Här hade den länge legat gömd för populasen, trots näpna blåsippblad, trots smultronen och doften utav ädelgräs. Så länge och så obemärkt. Jag trallar glatt ock tänder åter pipan – slikt måste firas med en snugga turkisk tobak. När jag lugnat ner mig något faller blicken på ett mörkgrönt tuvat gräs, en svingel. Tredje fyndet uti Dalecarliat av svingeln, altissiman, från vilken doften utgått! Milt leende snubblar jag så vidare.

Skogssvingel, Festuca altissima, fotad vid den nyfunna lokalen "Rättviks s:n, 8 km NV Dalstuga, 100 m V Pusshålstjärn". Vid ett besök 22/7 -07 fann DABS dessutom ca 10 ex av skogsfru, av vilka ett pryder omslaget till denna Trollius. Foto: Inge Palmqvist (DABS bildgalleri på hemsidan "www.dalafloran.se").